

MICHAŁ IWASZKIEWICZ

(1942–2018)

Michał Iwaszkiewicz urodził się 29 sierpnia 1942 roku w Warszawie. Ukończył Liceum Ogólnokształcące im. Jana Kasprowicza w Inowrocławiu, w którym wydawał w latach 1957–1960 gazetkę młodzieżową „Młoda Myśl”. Życie naukowe, zawodowe i osobiste związał z Poznaniem. W latach studiów współpracował z poznańskimi mediami, w roku 1963 został zaangażowany do zespołu „Gazety Poznańskiej”, z którą współpracował do końca jej istnienia.

Czynnie działał w Zrzeszeniu Studentów Polskich oraz Kole Naukowym Prawników, piastując przez dwie kadencje funkcję przewodniczącego Komitetu Koordynacyjnego Kół Naukowych Prawników w Polsce (1964–1972). W roku 1965 ukończył Wydział Prawa Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza.

Wkrótce po zakończeniu studiów podjął pracę jako asystent w Zakładzie Filozofii Politechniki Poznańskiej, by po roku przenieść się na swój macierzysty Wydział Prawa Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza – do Katedry Nauk Ekonomicznych, z którą związany był aż do początku lat 80.

Pracę doktorską obronił w roku 1974 w ówczesnej Wyższej Szkole Ekonomicznej (obecnie Uniwersytet Ekonomiczny) w Poznaniu z ekonomiki handlu zagranicznego, wykorzystując w pracy elementy marketingu (co miało wówczas w Polsce charakter pionierski). W roku 1976 odbył staż naukowy na Uniwersytecie Paris I – Sorbona.

W roku 1982 Michał Iwaszkiewicz, już jako starszy wykładowca, opracował autorski program marketingu w kulturze, który realizował w Instytucie Kulturoznawstwa UAM. Jednocześnie zaangażował się w tworzenie i animowanie

struktur w owych czasach nowatorskich – instytucji zarządzających kulturą, a także w przygotowanie kadr menedżerów dla tych działań. Był inicjatorem powołania w roku 1985 Ośrodka Badania Rynku Sztuki Współczesnej, a w latach 1992–1997 prowadził działalność edukacyjną, powołując pierwsze w Polsce Studium Menadżerów Kultury. Profesor stanął na jego czele jako dyrektor i aż do chwili utworzenia, w oparciu o uzyskane doświadczenia, niepaństwowej szkoły wyższej rozwijał jego działalność jako instytucji o zasięgu ogólnopolskim, wydając zeszyty naukowe „Rynek Sztuki Współczesnej”. W roku 1997 Ośrodek stał się organem założycielskim Wyższej Szkoły Umiejętności Społecznych. W 1997 roku Profesor objął funkcję kanclerza Uczelni, a od 1998 nieprzerwanie pełnił funkcję rektora WSUS.

W 1999 roku uzyskał tytuł doktora habilitowanego nauk humanistycznych w zakresie politologii na Uniwersytecie Śląskim w Katowicach. Od roku 1998 był profesorem tytularnym Akademii Muzycznej im. Ignacego Jana Paderewskiego w Poznaniu.

W latach 60. i 70. ubiegłego stulecia przebywał wielokrotnie za granicą, m.in. na stażach naukowych w Perugii i Grenoble oraz w Moskwie i ówczesnym Leningradzie. Był również stypendystą rządu francuskiego na paryskiej Sorbonie. Wyniesione stamtąd doświadczenia wykorzystywał w pracy naukowej i w działalności dydaktycznej. Nawiązał kontakty z uczelniami w Wielkiej Brytanii, w tym z Uniwersytetem w Edynburgu i Instytutem Naukowym w Gribmsy. W roku 1995, przy współpracy absolwentów i sympatyków Studium Menadżerów Kultury, doprowadził do powołania na I Kongresie Menadżerów Kultury Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Menadżerów Kultury. Od 2003 roku wchodził w skład Rady Naukowej Biblioteki Kórnickiej PAN. W latach 2004–2005 był uczestnikiem prac i redaktorem wersji końcowej Karty Kultury Polskiej. Od 2005 roku pełnił funkcję konsula honorowego Republiki Estonii w Poznaniu.

Profesor był znawcą i propagatorem dobrych obyczajów. Wiedzę i wskazówki na temat *savoir-vivre* przekazywał w książkach, artykułach i wywiadach prasowych, a także programach radiowych i telewizyjnych. W 2007 roku zainicjował powołanie Ligi Dobrych Obyczajów. Pozostawił liczne publikacje zwarte, ponad 300 artykułów z problematyki badawczej w czasopiśmie krajowych i zagranicznych, w tym wiele o charakterze publicystycznym.

Marcin Hermanowski